

Některý život končí předčasně,
jiný trvá věčně.

EPOCHA

JEWEL E. ANN

EPOCHA

Copyright © 2018 by Jewel E. Ann

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kadrevis, 2023

Cover © Karolína Zacklová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3772-7 (pdf)

EPOCHA

JEWEL E. ANN

přeložila Jana Kadrevis

KAPITOLA 1

Mluvit o druhých za jejich zády není zrovna hezká věc. Ale právě to teď dělají. Máma, Griffin, jeho rodiče... Jsou vedle v pokoji a mezi tlumenými poznámkami už mi berou míru na svěrací kazajku.

Swayze se sesypala.

Swayze věří, že Doug Mann zavraždil Ericu.

Swayze věří, že Doug Mann zavraždil taky nějakou Morgan Daisy Gallagherovou.

Ššš... Potichu. Ať ji nevzbudíme.

Policie mi nevěřila. Víím, že jsem zněla jako blázen, ale žádný blázen nejsem. Nepamatuju si sice všechno, možná ani většinu podrobností, ale Daisy zavraždil. A Ericu taky. Pravdu vždycky nejde vysvětlit.

Dveře se měkce otevřou.

„Už jsi vzhůru.“ Máma se usměje takovým tím způsobem, který je vyhrazen pro někoho labilního. Aby se náhodou nerozzuřil.

Posadím se a opřu se o rozvrzané čelo postele. V těle se mi usadil absolutní šok a naprostá otupělost. „Jo, vzhůru.“ Při pohledu na noční stolek se zamračím na lahvičku s prášky. „Dr. B. by se nelíbilo, že mi dáváš svoje prášky na spaní. Máš je na předpis.“

„Griffin ještě nechtěl volat tvému psychiatrovi, a tak jsme ti dali jen jeden na uklidnění. Bylas úplně bez sebe. Říkalas věci, které vůbec nedávaly smysl. Myslím, že to s Ericou a to, žeš viděla její tělo, v tobě něco spustilo. Jak je ti teď?“ Posadí se na okraj postele a vezme mě za ruku. Její prsty přejedou přes diamant na mém zasnubním prstenu.

Zasnoubili jsme se, mami.

Swayze! Tak to mám ohromnou radost.

O tom se teď ale bavit nemůžeme. Hrozně mě bolí oči, jak se mi obraz Eričina těla nesmazatelně vypaluje do paměti. Nemůžu se zbavit ani myšlenky na Dougův zakrvácený obličej a Daisyin pád. Ani nevím, v jakém to jsem světě. Přijde mi, že toho vím víc, než bych měla, ale zároveň vlastně nevím nic. Je to tak šílené. *Jsem z toho šílená.*

A taky zamilovaná.

Zasnoubená.

Naštvaná.

Zmatená.

Vyděšená.

„Kolik je?“

„Asi osm třicet?“

„Už je pozdě. Měla bys jít domů. Jsem v pohodě.“

„Je osm třicet ráno, Swayze.“

Přesunu svou pozornost k oknům. Do otvorů v žaluziích pronikají paprsky světla. Není to šero jako při západu slunce, nýbrž ostré ranní světlo.

„Už mám zpoždění.“ Odhrnu deky. „Kde mám mobil? Musím zavolat Nateovi.“

„Swayze...”

„Můj mobil...” Otevřu prudce dveře a moje nohy pleskají po dřevěné podlaze na chodbě. „Kde mám kabelku?”

„Co se děje, Swayze?” Griffin vyskočí z gauče.

Kabelku konečně najdu na stole a vytáhnu z ní mobil. Od Natea mám tři zmeškané hovory a dvě nepřečtené zprávy.

PROFESOR: Máš zpoždění. To se ti nepodobá. Mám o tebe starost.

PROFESOR: Beru Morgan do práce. Co nejdřív mi zavolej. Mám starost.

„Swayze...”

Ucuknu, když mi Griffin položí ruku na rameno.

„Už jdu pozdě. Proč jsi mě včas nevzbudil?” Volám Nateovi a dlouhými kroky se snažím nenápadně utéct od Griffina, jeho rodičů a od mámy, než se mi konečně podaří zamknout se v koupelně.

„Sakra, Swayze! Jsi v pořádku?” odpoví Nate.

„Moc mě to mrzí. Jsem tam za půl hodiny. Včera se něco stalo a já... Já... Mrzí mě to. Už jedu.” Sedím na studeném záchodovém prkénku, prsty si prohrábnu vlasy a zavřu oči. Ani tma ty neodbytné obrazy nedokáže vymazat.

„Musím se vrátit na přednášku. Morgan je u mě v kanceláři a střídají se u ní kolegyně. Jsi v pořádku? Zníš nějak divně.”

Griffin lomcuje klikou. „Otevři ty dveře, Swayze.”

„Už jedu.” Ukončím hovor a otevřu dveře. „Nemůžeš mě jen tak naládovat práškama. Mám přece práci. Mám povinnosti.” Protáhnu se kolem Griffina a začnu v zásuvkách komody zuřivě hledat něco na sebe. Ještě pořád nevím, kde tady v jeho – našem – domě mám všechny své věci.

„Dneska do práce nepůjdeš. Copak jsi zapomněla, co se včera stalo?“

Nasoukám se do džínů. „I když ses fakt snažil mě zdrogovat, na včerejšek jsem teda nezapomněla.“

„Byl to jen jeden prášek. Přišlo mi to jako lepší možnost, než aby ses tam přede všema znemožnila. A nenapal jsem ti ho do krku. Podal jsem ti ho se sklenicí vody. Vzala sis ho dobrovolně.“

Zapnu si podprsenku a natáhnu na sebe tričko. „A řekls mi, co je to za prášek?“

„Ano.“

Na chvíli zastavím svůj chaotický pohyb a pozoruju ho. Nelže. To poznám. Štve mě, že si nepamatuju, že by mi ten prášek dával. Štve mě, že si nepamatuju, co jsem prováděla, aby měl pocit, že mě musí uspat jako zdivočelou šelmu.

Promnu si oči a zavrtím hlavou. „Promiň... ale už musím.“

Griffin se skloní dopředu, takže si vidíme do očí a já cítím jeho mentolový dech. „Vzal jsem si volno, abych tady byl s tebou. Ale jak to mám udělat, když tu nebudeš?“

„Už musím jít.“

„Tak já půjdu s tebou.“

Zasměju se. „Půjdeš dnes se mnou hlídat Morgan?“

Přikývne. „Nemůžeš řídit. A kdyby profesor Hunt věděl, co se ti včera stalo, nenechal by tě dneska dceru hlídat.“

„Morgan bych přece nijak neohrozila.“ Ruce dotčeně zatnu v pěst.

„Dneska na to budeme oba, Swayze. Smiř se s tím.“

S povzdechem popadnu ponožky a boty.

„Kam to jdeš?“ zeptá se máma, když vejdemo do obývacího pokoje.

„Do práce.“

Sherri a Scott se na Griffina znepokojeně podívají.

„Jdu s ní.“

Souhlasně na Griffina kývnou a místo toho znepokojeně pohlédnou na mě.

„Nic mi není. Vážně. Ale díky za starost.“

„Zavolej mi, až pak dorazíš domů.“ Máma mě obejmě.

„Máme si o čem povídat.“

Kdoví, co jim Griffin řekl. To budu řešit až pak.

*

„Má tu Erica nějakou rodinu?“ ptá se Griffin cestou do Nateovy kanceláře.

Dívám se z okna a vidím zároveň všechno a nic. „Ano.“

„Zjistím, kdy bude mít pohřeb.“

Přikývnu. „Díky.“

Nic víc neřekne a ani mně není do řeči. Někdy budeme muset probrat Daisy. Jinak to nepůjde. Ale teď ne. Musím všem těm obrazům ve své hlavě sama porozumět, než je budu moci vysvětlit někomu dalšímu.

Vedu Griffina do Nateovy kanceláře a cestou se vyhýbáme studentům, kteří se hemží po chodbách. Když jsem tu byla minule, bylo tu mrtvo.

„Strháváš na sebe pozornost,“ řeknu, když stoupáme po schodech do druhého patra. „Všechny holky zajímá, co studuješ, aby si okamžitě změnily obor a mohly chodit na stejný přednášky jako ty.“

Griffin zavrtí hlavou, ale nedaří se mu skrýt úsměv. Do svědomí se mi vetře osten žárlivosti. Líbí se mu, že se na něj holky dívají? Nebo se jen snažím najít cokoliv, abych nemusela myslet na Ericu, i kdyby to měly být smyšlené důvody, jak Griffina obviňovat z toho, že je... prostě Griffin.

„Tudy, hvězdo,“ kývnu ke dveřím Nateovy kanceláře.

„Chci být jenom *tvoje* hvězda.“ Zasune mi dva prsty do zadní kapsy džínů a hravě mě za ně zatahá, když otevřu dveře.

„Nestojím o žádnou hvězdu. Chci svého kluka z krámu.“ A taky, aby byla Erica naživu. Jestli mám sepsat seznam věcí, které chci, byla by na prvním místě.

„Ahoj,“ pozdraví nás Donna, která zažila Morganin průjem. „Úplně vytuhla.“

Podívám se na Morgan, která spí v autosedačce. „Díky, žeš pomohla Nateovi... tedy profesoru Huntovi. Hrozně mě mrzí, že jedu dneska pozdě.“

Zvedne se ze židle, zavře notebook a přitiskne si ho na prsa. „Za málo. Tady jsou klíčky od Nathanielova auta. Říkal, že si je musíte prohodit, protože v tom svém má základnu na Morganinu autosedačku. Parkuje na východní straně, parkoviště C. První řada napravo.“ Podívá se mi přes rameno.

„No jo... Tohle je Griffin, Donno. Griffine, to je Donna.“

„Těší mě.“

„Mě taky.“

„Klíčky?“ řeknu Griffinovi.

Z kapsy vyloví moje klíčky od auta. Hodím je na stůl a popadnu ty Nateovy.

„Takže...“ pokrčím rameny, „... už to zvládnu.“

Zasněná Donna se vzpomíná. Stejně vždycky zírá i na Natea. „Dobře. Prima. Ráda jsem tě viděla a...“ flirtovně se usměje na Griffina, „... těšilo mě.“

Když se za ní zavřou dveře, obrátím se na Griffina. „Dneska si tvoje ego lebedí. Aspoň víš, kam zajít, kdybys zas někdy potřeboval povzbudit.“

Ušklíbne se. „Univerzita, práce, posilovna, supermarket. Všude je to stejný.“

Usměju se, ale jde to ztěžka. S každým krokem mi o něco víc dochází realita toho, co se včera stalo, a trvale se mi usazuje ve vzpomínkách a ve vědomí. Adrenalin, který mě popoháněl, abych se rychle oblékla a vyrazila sem, už mi zvolna dochází.

Doug Mann je vrah.

Zavraždil mi kamarádku.

Zavraždil Daisy.

Nate mi to neřekl. Nikdy mi neřekl, jak zemřela.

„Kam jsi zmizela, Swayze?“ Griffin mě přitáhne do náručí.

„Erica je mrtvá,“ zamumlám.

Políbí mě na čelo. „Já vím. A je mi to hrozně líto.“

„To on ji zabil.“

„Jestli to byl on, policie to určitě vyřeší. Včera jsi je na něj rozhodně navedla.“

„Možná, tak jdeme.“ Odtáhnu se. „Než se Morgan vzbudí.“

Griffin zvedne dětskou sedačku. Naše pohledy se letmo střetnou.

„Jestli mi s ní nedůvěřuješ, tak máme co probírat.“

„Důvěřuju ti se svým životem.“ Usměju se a už nedořeknu, že to znamená, že mu důvěřuju i s Morgan, protože ať je to správně, nebo ne, je součástí mého života.

Přebalovací tašku si přehodím přes rameno a otevřu dveře do monotónního hukotu studentů a vyučujících proudících v obou směrech. Griffin s dítětem poutá stejně – ne-li víc – dychtivých ženských očí než Griffin bez dítěte.

„Swayze?“

Otočím se. Nate nás dohoní, než dojdeme ke schodům. Upjatě se usměje na Griffina. Rozhodně normální reakce, když vidíte cizího člověka, který vám odnáší dítě.

„Ahoj, promiň za to dnešní ráno.“

Zavrtí hlavou, jakože se nemám za co omlouvat, a každých pár sekund pohledem sjede na Griffina.

„Nate, teda Nathanieli... vlastně profesore Hunte...“
Vůbec to není trapas. Začínám se z toho potit. „Tohle je Griffin. Griffe, tohle je...“ *Nepohnoj to.* „Profesor Nathaniel Hunt.“

Už se stalo. Pohnojila jsem to a jejich výrazy mluví za vše.

„Nathaniel.“ Nate podává Griffinovi ruku.

Griffin si s ním potřese. „Těší mě.“

„Všechno v pořádku?“ zeptá se Nate a dívá se jen na mě.

„Jo.“

„Ne. Včera v bytě nad ní našli mrtvou její sousedku, teda kamarádku.“

Mírně se na Griffina zamračím.

„Kristepane... To je mi líto. Proč jsi mi to neřekla, Swayze? Dneska bys Morgan hlídat neměla.“

Griffin se tváří, jakože mi to přece říkal.

„Nic mi není.“ Nic by nemohlo být dál od pravdy. „Griffin si vzal volno, aby mi pomohl, i když to vlastně ani nebylo potřeba.“

Griffin ani nehne brvou. Věří, že ví, co je pro mě nejlepší. Ostatně kdybych nebyla tak paličatá, přiznala bych, že je to pravda.

„Takže...“ Pokrčím rameny. „Jsme v pohodě. Morgan dostane dvojitou dávku pozornosti. A péče.“

„Tedy pokud jeden druhého nebudete rozptylovat.“

Snažím se nic do Nateova komentáře nevkládat, ale říká to tónem, který přerůstá do nedůvěry. Copak mi nevěří kvůli tomu, co se stalo Erice? Nebo je to kvůli Griffinovi? Vážně si myslí, že bych dopustila, aby se Morgan něco stalo?

„To zvládneme, profesore. Ale díky za projev důvěry.“

Nate mě pár sekund zkoumá a pak se na Griffina ještě jednou podívá. „Musím na přednášku. Díky, že jste ji vyzvedli.“

„Jasně.“ Zavrtím hlavou, že je to přece samozřejmost. „Uvidíme se později.“

*

„Tak tohle je ten dům, o kterém máma básnila,“ říká Griffin, když nese Morganinu sedačku do Nateova domu.

„Je to prostě dům.“ Myju si ruce ve dřezu.

„Ty vůbec nesníš o tom, že bys bydlela nějak takhle?“ Položí sedačku na podlahu a prohlíží si hlavní obytnou místnost.

Ne. A nesnil o tom ani Nate, kterého si pamatuju.

„Chci žít s *tebou*.“ Zvednu Morgan ze sedačky.

Pěstičkami si mává před očima a ústy a prohýbá záda, když si ji pokládám na rameno. Je vážně divné vidět Griffina v Nateově domě, hotový střet mých světů.

„A mít všeho jen tak akorát?“ Dívá se z okna na impozantní, bujně zelenou a pečlivě upravenou zahradu. „Protože takovej život se mnou je – měla bys všeho tak akorát.“

Usadím se do křesla a usměju se. „Ano.“

„Dvě malý ložnice a kuchyňku?“ Griffin si prohlíží krbovou římsu. Můj potetovaný chlap s vizáží drsňáka vážně umí nosit seprané džíny a černé tričko, které díky jeho mohutnému hrudníku a svalnatým bicepsům vypadá o číslo menší.

„Ano.“ Zasměju se. Líbí se mi, když na okamžik projeví nejistotu.

„Ojetý auta? Samostatná garáž? Všechno dělat na kolene?“

„Vážně ti musím odpovídat?“

S rukama v kapsách se ohlédne přes rameno. „Ne.“ Věnuje mi úsměv a zase se obrátí. „Co ta kamera tamhle v rohu?“

„Chůvička nebo bezpečnostní kamera... Ještě jsem na to nepřišla.“

„Kouká na nás?“

„Je to možný?“

„I se zvukem?“

Usměju se a zadívám se přímo do kamery. „Ano, profesor je trochu divnej.“ Zabořím nos Morgan do krku a žvatlavě na ni promluvím. „No, není tatínek trochu divnej? Ano... myslím, že ano.“

Zahihňá se.

Griffin se s úsměvem na tváři otočí. „Je vážně roztomilá.“

„Jo... je rozkošná.“

Nějak se složí na gauč a propletené prsty má mezi roztaženýma nohama. „Tak řekneš mi už, kdo je nebo byla Morgan Daisy Gallagherová?“

Nervózně se podívám na kameru. Nate by měl být na přednášce, ale... „To je komplikovaný.“

„Tak to je dobře, že na to máme celý den.“

Nesnáším ty pitomé kamery.

„Tak to vyklop, Swayze. Včera ses chtěla vrhnout na toho chlápka kvůli holce na fotce, cos nám ukázala. Policie za tebou určitě ještě přijde, když ho budou vyšetřovat. Musím vědět, co se tu děje.“

Už teď toho řekl až moc.

„Probereme to pak.“ Kývnu ke kameře a zběžně se na něj usměju. „Platí?“

Za koutky úst mu tahá netrpělivost, ale přejde to. Nelíbí se mi, jak mezi nás představy v mojí hlavě vrážejí klín.

Děsí mě to. Smrtka převlečená za letmé vzpomínky mě přivolává ohnutým prstem a vybízí mě, abych se podvolila. Co když jednou přijde den, kdy nebudu schopná oddělit to, jak se znám, od hlasu toho vetřelce ve své hlavě?

Po obědě Griffin houpe Morgan a já volám mámě. Poslala mi několik zpráv, aby se ujistila, že jsem v pořádku a že jsem si sjednala sezení u dr. Greysona. Souhlasím s terapií. Jen to ji dokáže uklidnit.

Kéž by tak někdo dokázal uklidnit i mě. Nemůžu se ani nadechnout, když pomyslím na Douga Manna.

„Jeee...“ Usměju se na něj, když vidím, že Morgan houpáním uspal.

Griffin se spicím dítětem na prsou... tak z *toho* mám chuť mít vlastní. Ale stejně to nijak netiší mou touhu být s Morgan.

Právě tady a teď. Konečně mi to dochází.

Nate svou dceru pojmenoval po nejlepší kamarádce. Věří, že ji pojmenoval po *mně*.

Jak to všechno vysvětlím Griffinovi?

Zbytek dne se věnujeme Morgan, ale neujdou mi Griffinovy stažené úsměvy, jako by jeho štěstí kalily obavy.

Kdo vůbec jsem?

A co se to děje s mým životem?

Žiju v paralelním světě?

KAPITOLA 2

Poslední rozloučení s Ericou.

Pláč její matky rozbije ticho, když do země spouští její rakev.

Ale... Doug Mann si stále bydlí ve svém bytě. Na svobodě. I když je to vrah.

Policie mě včera znovu vyslechla, protože ho nedokážou s Eričinou smrtí nijak spojit – se smrtí, která podle nich byla nepochybně náhodná. Náhodné utonutí. To myslí vážně? Kardioložka, která se náhodou utopila ve vaně? Nedokázala jsem jim nabídnout víc než matné vzpomínky na dobu, kdy jsem ještě nežila. A nezatknou ho jen na základě mého intuice, která ze všech sil křičí, že ji zavraždil.

Griffin zastaví na prázdném parkovišti a já zírám na lem černých šatů, který mi sahá těsně nad kolena. Místo punčoch a lodiček jsem si měla vzít vysoké kozačky.

Během celého pohřbu se mi trásla kolena a měla jsem husí kůži. Ale nebylo to ani tak zimou. To z těch vzpomínek mě mrazí.

„Podívej se na mě.“

Zvednu hlavu, ale nepodívám se přímo na něj. Za tmavými brýlemi se moje oči zaostří na nicotu kolem nás.

„Už mě nemůžeš ignorovat. Vyslýchala tě policie. Je po pohřbu. Je načase si o tom promluvit. Byl jsem dost trpělivější, ale už mi to musíš říct, Swayze.“

Zavřu oči. Otevřu oči. Je to jedno. Ta představa mi v hlavě vězí pořád. Nepotřebuje světlo, aby byla vidět, a nepřestane se stále dokola přehrávat. Svět kolem zeslábne jako ozvěna a zanechá za sebou jen tíživé ticho.

Jeho zakrvácená tvář.

Jeden pramínek.

Dva pramínky krve.

Hnědé oči se jí zalijí slzami a odrážejí obraz vraha. Jedno mrknutí a z tváře se jí vytratí život, vymizí strach a vyjde poslední výdech.

Nic než šum.

Naprosté ticho.

Černočerná tma.

Teplo.

Klid.

„Nateova kamarádka byla Morgan Daisy Gallagherová. Vidím ji. Vidím i jeho – Douga Manna. Čerstvý šrám na jeho tváři, ze kterého se řine krev. Jsou to jen záblesky, ale jsou skutečné.“ Natočím hlavu a zamračeně se Griffinovi podívám do očí. „Nate si myslí, že jsem to já.“

„Že jsi to ty?“

Přikývnu. „Myslí, že jsem Daisy. Morgan Daisy Gallagherová. Jeho nejlepší kamarádka, po které pojmenoval dceru. A...“ Zavrtím hlavou, protože tomu možná

nemůžu uvěřit, nemůžu anebo nechci si to připustit. „Myslí, že vím věci z jeho minulosti, protože jsem to já. Protože ona je já.“ Dál vrtím hlavou a vzdychnu. „Nevím to jistě, ale prý o něm vím věci, který věděla jenom ona. Zním podrobnosti událostí, jež se mu staly, když u toho byla jen ona. Ví o něm věci, o nichž řekl jí. Jenom jí.“

Griffin zkroutí rty a prohloubí se mu vrásky podél obočí. „Snad tím nemyslíš reinkarnaci?“

„Nate si to myslí.“

„A ty?“ zeptá se s lehkým sarkasmem.

„Ne.“ Zhluboka se nadechnu a uhnu pohledem. „Nevím... Vážně nevím. Vlastně jsem si na ni vzpomněla až ve chvíli, kdy jsem ve vaně viděla Eričino tělo. Ale i pak to byly jen záblesky Dougova obličej, jejího obličej, jejího umírání. Pamatuju si Natea. Ale Daisy ne. Pokud reinkarnace existuje, jak si může duše uchovat vzpomínky na druhý lidi, ale ne na osobu, kterou byla před tímhle novým životem? Nedává to smysl.“ Zasměju se. „Je to směšný. Snažím se uplatnit pravidla na jev, kterej třeba ani neexistuje. A tím jako bych přiznávala, že znovuzrození duše je rozhodně možný.“ Zavřu oči a stisknu rty. Co od Griffina čekám? Zní to moc šíleně i na mě, a přitom jde o můj život. „Nevím, jestli jsem připravená...“

„Přijmout, že jsi Daisy?“

Moje oči se otevrou na zvažnělého Griffina. Jak to myslí? „Myslíš, že jsem Daisy?“

Několikrát vehementně zavrtí hlavou. „Sakra, Swayze. Jasně že ne. Proč taky? Ale co si o tom mám sakra myslet? Byla by z toho zajímavá knížka. Nebo napínavej film. Ale připustit, že jde o realitu, o tvůj život... To je... Nevím, jestli to dokážu. Ale kecal bych, kdybych tvrdil, že se toho nebojím.“

„Proč by ses měl bát?“

Opře si hlavu o sedadlo a pohled upře vzhůru. „Tak dejme tomu, že jsi to ty. Že ona je tebou. A to je s *fakt velkým* otazníkem. Co by to znamenalo pro tebe? Pro nás dva? A pro všechny kolem? Má třeba Morgan Daisy Gallagherová nějakou rodinu? Jestli ji Doug Mann vážně zavraždil, neměl by jim to někdo říct? Ale kdo? Že jejich převtělená dcera, která dělá chůvu pro...“

Prudce narovná hlavu a stáhne obočí. „Byla to Nate-ova kamarádka? Nebo byli něco víc než jen kamarádi? Koho opravdu vidíš, když se na tebe podívá?“

Holku, kterou miloval stejně jako ženu, která zemřela při porodu jeho dítěte.

„Ducha.“

A byli víc než jen kamarádi. Nate mi to nedopověděl do konce. Nevím, co se stalo, když se rozešli. Zemřela? Takže tak to mezi nimi skončilo? Směšnou, tvrdohlavou hádkou? Jako v moderní verzi *Pýchy a předsudku*?

„Kolik jí bylo, když zemřela?“ zeptá se.

Když ji zavraždil Doug Mann.

„Patnáct.“

„A jemu bylo stejně?“

Přikývnu. Proč jsem se takhle zasekla? Griffin je přece kluk, kterého miluju. Můj kamarád. Milenec. Budoucí manžel. Ale nedaří se mi najít způsob, jak vysvětlit citové pouto, jež k Nateovi a Morgan mám.

Pouto k minulosti, kterou si pořádně nepamatuju.

K přítomnosti, která mi svírá srdce.

K budoucnosti, která je děsivější než nejhorší noční můry.

K něčemu neznámému, co mi může rozmetat život na kusy.

„A miloval ji?“

„Záleží na tom?“

Griffin si opře loket o okénko a mne si spánky. „Jo, to teda záleží. Chci vědět, jestli se na tebe dívá jako na kámošku, nebo jako na holku, se kterou přišel o panictví.“

„Nespali spolu.“

Sarkasticky si odfrkne. „To je kurva super, že to víš. Najal si tě, abys mu hlídala dítě, ne abys s ním probírala jeho intimní život. O čem dalším spolu ještě mluvíte?“

„Griffine...“

Přejede si rukou přes ústa, zavrčí hlavou, ale nepodívá se na mě.

„To se ti přece nepodobá. Nikdy nežárlíš. Nic jsem neudělala. Není moje chyba, že mám v hlavě tyhle vzpomínky a představy. A můj vztah s Natem je složitý, ale není intimní.“

„Z jeho, nebo z tvojí strany?“

„Vždyť ti říkám, že...“

Griffin prudce otevře dveře a vyrazí z auta, jako by ho to tam dusilo. Vystoupím a běžím za ním, když si to rázuje přes prázdné parkoviště se skloněnou hlavou a s rukama propletenýma za zátylkem.

„Beru si přece tebe. Tebe. Tebe. Tebe.“ Když ho předejdu, otočí se a kráčí na opačnou stranu.

„Ale koho si to zatraceně беру já?“ Otočí se a skloní se těsně ke mně. „Swayze? Morgan Daisy Gallagherovou?“

„Mě.“ Hlas se mi zlomí a rychle mrkám, abych zahнала slzy.

„A kdo teda jsi?“

„Swayze.“

Napětí v jeho tváři mírně povolí. „Určitě?“

Veškerou úzkost, strach a zmatek vmáčknu kamsi do temné díry, kde nejspíš sídlí moje duše. Při nádechu naberu co nejvíc odvahy a zvednu bradu. „Ano.“

Vezme můj obličej do dlaní a položí své čelo na moje. I bez omluvy cítím provinilost. I beze slov cítím, že mě miluje. Snad je dnešek přece jen další den, kdy nějakým zázrakem neztratím Griffina.

*

„Jsi nějak potichu.“

Lechtám na nožičkách Morgan, která kope a brouká si na podlaze v obývacím pokoji, zatímco Nate si balí oběd do práce. Vzala jsem si den volna kvůli pohřbu. Ale možná jsem si měla vzít dva.

„Jenom čekáme, až půjdeš, profesore. Potom to tady s Morgan konečně rozjedeme – skákací hrad, poníci, klauni, DJ, cukrová vata.“

S úšklebkem se na mě podívá, ale neoplatím mu to.

„Chceš si o tom promluvit?“

O tom? To je poprvé od Eričiny smrti, co se pokusil mluvit o něčem kromě Morgan, tedy ne že by k hovoru bylo zase tolik příležitostí.

„Musíš být konkrétnější.“

„O smrti tvé kamarádky. A proč se tě Griffin ptal na Daisy? A o tom prstenu s diamantem na tvé levé ruce.“

Aha, prsten. Podívám se na něj. „Erica je mrtvá. Chlap, co ji zavraždil, pořád bydlí v bytě naproti. Říkají, že to byla nehoda. Prý uklouzla, uhodila se do hlavy a utopila se. Ale nevěřím tomu. Kolik lidí může vážně uklouznout ve vaně, upadnout do bezvědomí a utopit se?“

Zamračeně se dívám na svůj prsten. „A Griffin mě požádal o ruku. Souhlasila jsem.“

Nate opatrně přikývne. „Jestli je to, co o tom muži tvrdíš, pravda... Tak bys v tom domě už neměla bydlet.“

„Už jsem se nastěhovala ke Griffinovi.“

Znovu přikývne. „Měl bych ti gratulovat?“

Zasměje se. „Jenom, jestli se ti chce.“

Významné ticho.

„Divím se, že nechceš mluvit o Daisy. Vždycky o ní chceš mluvit.“

Takže mi asi nepogratuluje.

„Chci o ní mluvit.“ Nemá tušení, jak moc chci mluvit o Daisy a její smrti. „Ale máš jenom pět minut, než budeš muset jít. A pět minut nestačí.“

„Můžeš se zdržet, až přijdu? Přinesu něco k večeři.“

„Griffin by asi nechtěl, abych s tebou večeřela.“

„Copak ti nedůvěřuje?“

„Mně jo.“

Nate se usměje. „Ale mně ne? Provedl jsem něco, čím jsem ztratil jeho důvěru?“

„Ano. Napadlo tě, že jsem Daisy.“

„Takže teď jsem u něj blázen?“

„To není úplně přesný.“

„Tak jak je to?“

„Běž do práce, profesore. Nechci s tebou mluvit o Griffinovi.“

Přiblíží se ke mně. Nesnáším, když ke mně takhle přijde, nebo je to možná tím, jak se na mě dívá. Je to až příliš povědomé. A příjemné. A... zneklidňující. Hrozně zneklidňující.

Klekne si na podlahu. „Užij si to,“ řekne a políbí Morgan na tvář. Morgan zakope nohama a odmění ho širokým úsměvem. Když Nate zvedne hlavu, zastaví se jen centimetry od mé tváře.

Rozhodně moc blízko.

„Gratuluju,“ zamumlá. „Jsem rád, že sis našla skutečného kluka.“

Vnitřně se zhroutím.

Daisy...

„Klidně, budu tvoje holka, ale jen dokud si nenajdu skutečného kluka.“

„Skutečného kluka?“

„Jo, skutečného kluka. Někoho, kdo mi bude nosit kytky a čokoládu, držet mi dveře, jako to dělá táta pro mámu. A kdo mě bude líbat přímo sem.“ Ukázala si na místo na krku těsně pod uchem. „Táta tam líbá mámu a ta se z toho vždycky začne chichotat.“

Nateův pohled mi zamíří na krk těsně pod ucho. Přísahám, že se sesypu, jestli mě tam políbí. Ale nejen kvůli tomu, že je to špatně. Sesypu se kvůli tomu, že ho nezastavím. Nejde o to, že bych ho chtěla nebo milovala. Miluju jenom Griffina. Jen mám nepopsatelnou potřebu vědět, jaké by bylo cítit Nateovy rty na krku.

Bude to stejně známý pocit, jako když jsme se dotkli už dřív?

Oživí to ve mně další vzpomínky?

Budu se cítit jako Daisy, když ji políbil pod uchem?

Budu se za to nesnášet? Za to, že to musím vědět? Za to, že kvůli tomu riskuju všechno?

„Dýchej, Swayze.“

Snažím se potlačit leknutí – reakci na jeho blízkost. Nate se rozzáří jako kluk, kterého jsem znala, a pomalu se postaví.

Jako kluk, kterého jsem znala...

„Budte tady hodný, holky.“ Mrkne a odkrácí pryč, aniž se ujistí, že mám vůbec pulz. Trochu nezodpovědné.

*

Strávíme s Morgan celý den v Nateově pokoji a já plně využívám toho, že mi dovolil všechno prošmejdit. Úroveň

šmejdění jsem už nejspíš překročila před několika hodinami, ale zároveň se snažím nemyslet na kamery kolem. Pronásledují mě představy o Erice a Daisy. Nemůžu to jen tak nechat plavat.

Pak mě něco posedne a úplně mu při hledání čehokoli, co by vyplnilo mezery ve vzpomínkách, zpřeházím celý pokoj a šatnu. A když už vytáhnu každou zásuvku komody, obrátím její obsah na podlahu a žádné nové stopy nenajdu, přesunu se do jeho pracovny. Nejsem si jistá, co to se mnou je ani kdo je tenhle posedlý démon, který všechno prošťachává a nechává za sebou spoušť.

Nic.

Když Morgan dojde trpělivost, nakrmím ji a usadím se do hromady fotek rozházených na Nateově posteli. Potřebuju odpovědi, ale tady nejsou.

„Ahoj.“

Trhnu sebou, zatímco Morgan ještě s trochou mléka v láhvi začíná usínat.

Nate se rozhlíží po vyrabovaném pokoji. Co teprve, až uvidí, jak to vypadá v pracovně. „Našla jsi, cos hledala?“ řekne pomalu, jako by mě přesvědčoval: *Polož tu zbraň.*

Odevzdaně zavrtím hlavou. Už je mi to fuk.

„Uložím Morgan a pak ti třeba můžu pomoci.“

Přikývnu a z ruky pustím láhev, když si ode mě bere Morgan. Za pár minut je zpátky a znovu si prohlíží rozsah celé katastrofy.

„Musím vědět, jak Daisy zemřela,“ zašeptám zmučeně.

Nate jedním pohybem sebere z postele co nejvíc fotek, položí je na noční stolek, pak si lehne a hlavu položí na polštář. Zírá do stropu.

„Daisyina máma volala k nám domů, jestli je Daisy se mnou. Ale já už ji přitom neviděl víc než týden.“

„Promiňte, paní Gallagherová, není tady. Nevím, co vám řekla, ale... vlastně jsme se rozešli. Je to moje chyba. Musím se omluvit.“

„Já vím, zlato. Byla z toho hrozně smutná.“

Bylo to jako rána palicí. Kvůli své hloupé hrdosti jsem Daisy ublížil.

„Ale teď ji jen musíme najít,“ řekla její máma.

Podíval jsem se na čas na mikrovlnce. Bylo skoro devět hodin večer. Odříkal jsem všechny její kamarádky, ale všechny už obvolali.

„Máme o ni strach. Nemáš tušení, kde by mohla být? Nějaké tajné místo? Oblíbená restaurace? Nebo... nový kluk?“

Zarazil jsem se. Skutečný kluk.

Ne. Ani náhodou. Ne za týden. Bylo nám jenom patnáct, ale milovala mě.

„Je jedno místo, kam jsme chodili, ale musela mi slíbit, že už tam nepůjde.“

„Kde je to, Nate? Už z toho šílím. Za chvíli budu volat na policii.“

„Stavte se pro mě a já vám ukážu, kudy se tam jede.“

Pan a paní Gallagherovi mě zavezli k opuštěnému pozemku, který vlastně nebyl opuštěný. To jsem jim ale hned neřekl.

„Kdo tu bydlí?“ zeptal se její táta, když jsme zastavili na příjezdové cestě.

„Nikdo. Teda mysleli jsme, že nikdo, než...“

„Než?“ Její máma se na mě z předního sedadla otočila a probodla mě přísným pohledem.

„Minulý týden mi Morgan řekla, že tam potkala syna těch majitelů. Jeho rodiče jsou po smrti, takže se vrátil, aby tu něco vyřídil. Ale donutil jsem ji slíbit, že už se sem nikdy nevrátí... a už vůbec ne sama.“

Její táta vyletěl z auta, aniž by vůbec vypnul motor. Zaklepal na dveře a zazvonil na zvonek, ale nic. Zapnul baterku a posvítil s ní do lesa za domem.

„Co je tam vzadu?“

„Skrýš na stromě a jezero.“

Zkontrolovali jsme skrýš a okolí jezera a mola, ale tou dobou už byla tma a moc jsme toho neviděli.

Kdybych nebyl takový idiot, s Daisy bychom se nerozešli a tu noc by byla se mnou. Gallagherovi mě odvezli domů, ale nechtěl jsem. Chtěl jsem s nimi zůstat a hledat Daisy, ale trvali na tom, že už tam nic nezmůžu.

Usnul jsem až brzo ráno. Hlavu i srdce jsem měl plné strachu o Daisy. Ale nakonec mě únava zmohla.

„Nate?“

S leknutím jsem se probudil, táta na mě mluvil a položil mi ruku na hlavu.

„Daisy... už volali Gallagherovi?“ Prudce jsem se posadil a dlaněmi jsem si mnul oči.

Táta se zamračil stejně, jako když mi poprvé říkal, že nás máma opustila. Ale tentokrát byl jeho výraz vlastně horší. Stokrát horší.

„Paní Gallagherová volala.“ Ruku mi položil na rameno a zmáčkl ho. „Našli ji.“

„Kde?“ Vyskočil jsem z postele a začal na sebe házet džíny a špinavé tričko. „Musím ji vidět. Byl jsem příšernej hlupák, tati. Pokazil jsem to. Musím se omluvit. Její máma říkala, že byla hrozně smutná, když jsme se rozešli.“ Zápasil jsem s botami, které jsem si nazouval, aniž bych je rozvázal. „Určitě kvůli mně brečela. Jsem takovej idiot.“

Táta mě vzal za paži a zmáčkl ji pevněji než rameno. Nejdřív jsem se na jeho ruku díval zmateně, ale pak jsem se mu podíval do očí. Nepamatuju si, co řekl. Vím

jen, jak jsem se cítil, když se mi rozpadl svět – a když se mi zlomilo srdce. Když se mi rozbila duše.

Už nikdy nebude nic tak bolet... už nic.

Daisyino tělo.

Mrtvé.

Utopené v jezeře.

Nehoda.

Starý opuštěný dům.

Zamotané v laně pod molem.

Táta se zatvářil ještě soucitněji, když jsem nevěřičně zavrtěl hlavou. Takhle přece patnáctileté holky neumírají. Daisy by k jezeru nikdy sama nešla. Musel to být omyl. Není to její tělo. Ne... ne... NE!

Slova, která se derou z Nateovy hrudi, zní přiškrce-ně a syrově.

Mrkám, abych zahнала slzy, zatímco Nate se stále upřeně dívá do stropu – do minulosti.

„Byla to vražda,“ zašeptám.

Zavrtí hlavou na polštáři. „Ne. Utopila se. Byla to nehoda. Říkali, že musela spadnout z kánoe, když se ji snažila uvázat k molu. Uhodila se do hlavy o kůl a pak se zamotala do lana. Nevím, proč tam chodila. Věděla, že tam nemá co dělat.“

„Nate...“ Slzy už nezarazím.

Podívá se na mě, rychle se posadí, s naléhavostí mi vezme hlavu do dlaní a vyvalí na mě divoký pohled. „Ty sis vzpomněla...“ zašeptá a palci mi utírá slzy.

Stisknu roztřesené rty a zavrtím hlavou. „Byla to vražda.“

Svraští obočí. „To ne. Proč to říkáš?“

„Doug Mann...“

Nepřestává vrtět hlavou a tu mou tiskne ještě pevněji. „Odkud znáš to jméno?“

Polknu navzdory sílící bolesti, která mi uvízla v krku. „To on byl ten syn, vid’?“

Nate se na mě pár sekund pátravě dívá. „Ano. Kristepane... tak řekneš mi, co se děje? Kdes slyšela to jméno? Co si pamatuješ? Odkud to všechno máš?“

Nejsem ona. Nejsem ona. Nejsem ona. Bože... komu ty vzpomínky patří, když ne Nateovi?

Zaženu další příval slz. „Mám strach.“ Ta moje odvěká potřeba cítit se v bezpečí... přístav, který jsem našla v Griffinovi... *Tohle* je ono. To je ten strach, který mě pronásledoval, i když jsem netušila, odkud se bere, ale vždycky jsem ho cítila.

Z prsou mi unikne vzlyk.

Nate mě přitáhne do náručí. „Neboj se. Nedovolím, aby se ti ještě někdy něco stalo.“

Já nejsem ona. To ne, Nate...

Nemůže mě ochránit. Nejsem jeho, aby mě chránil, ale moje tělo to neví, když se tiskne k povědomému útočišti jeho objetí. Už jsem tam byla mnohokrát.

Bože můj...

Už jsem tam vážně byla mnohokrát. Tedy ne v tomhle těle... ale kdesi v mojí mysli ta vzpomínka překročila hranice času a ožívá pokaždé, když se mě Nate dotkne. Ať už je to cokoli... je to vetkané do nějaké části mého já, kterou nedokážu vysvětlit – do části, kterou už nedokážu popírat.

Kdo vlastně jsem?

Duch?

Neukončený život?

Roztříštěná duše?

Bolí mě celý člověk. Vždycky jsem se chtěla nějak najít. Zoufale jsem chtěla mít pocit, že je všechno normální. Získala jsem ho až s Griffinem. U něj jsem našla všechno.

Až doted'...

Prsty sevřu Nateovu košili a zoufale hledám bezpečí. „Ššš...“ Přitáhne mě ještě blíž, až mu pažemi objímám tělo a tvář mám zabořenou do jeho krku.

Nemůžu nic nechat plavat, nemůžu se odpoutat. Jsem jako vadná skládanka a některé části mě pasují k Nateovi. Jen on dokáže zaplnit mezery a ty části mě zase složit dohromady.

Dohromady. Jak se vůbec můžu dát znovu dohromady, když ani nevím, kdo jsem?

Není to jako Griffinův dotek. Ani jako dotek mého táty. Ale... je stejně povědomý. Cítím se v bezpečí a milována. Můžu si to nechat jako něco, co je prostě od Natea?

„Pamatuješ si to?“ zašeptá a tvář mi položí na hlavu.

„Ne... ano... jenom...“

Jenom muže, který ji zabil. Tedy mě... zabil mě?

Nate se začne odtahovat, ale prsty stisknu jeho košili a obejmou ho.

Na hlavě cítím teplo jeho rtů. Obejmou mě jeho silné ruce a přitáhnou si mě blíž, až se ocitnu na jeho klíně – sedím na něm, objímám ho, upínám se k minulosti, které stále úplně nerozumím.

Chce po mně odpovědi, které mu nemůžu dát. Chce, abych ho viděla jako kdysi, ale to už je ztracené kdesi hluboko v mé mysli a v tomto životě se to nejspíš nikdy nevynoří.

„Vidím Daisy, ale tys tam nebyl. Ještě nikdy jsem ji ve své hlavě neviděla. Nebyla jsem to já... byla to prostě... ona. Byla vyděšená.“

Vyděšená. Vyděšená jako já. Zoufale hledala bezpečí a ochranu.

„Proč byla vyděšená?“

Protože věděla, že zemře.

Zamrkám a uvolní se další slzy. Nic se tím pro Natea neuzavře, jen se tím bude ještě víc užírat. Uhodila se do hlavy, upadla do bezvědomí a utopila se. Možná už se neprobudila — možná netrpěla. Musí si to opakovat každý den, aby se každé nadechnutí bez ní dalo vydržet.

Obviňuje se z její smrti. To, co vím, ho zničí. Nechci mu zase zlomit srdce. Morgan potřebuje tátu a Nate si zaslouží šťastný život. Bez výčitek.

Stáhnou se a položím mu dlaně na hrudník. Palci mi setře slzy.

To nejde. Nemůžu se odhodlat, abych mu to řekla, a tak se snažím vycouvat.

„Vypadala vyděšeně.“ Zavrtím hlavou. „Myslím, že se asi bála někoho, ale možná to bylo tmou nebo tím, že tam byla sama, nebo tím, že věděla, že tam sama nemá co dělat.“

Zatváří se zmateně. „Ale odkud znáš jméno Doug Mann?“

„Já...“ Zavrtím hlavou. „Našla jsem si to. Našla jsem... majitele toho domu.“ Sklouznu mu z klína a postavím se, pak si utřu oči a projedu si rukama vlasy. „Už musím jít. Promiň za ten nepořádek. Hned ráno se na to vrhnu.“

„Swayze...“

Spěchám chodbou, popadnu tašku a běžím ke dveřím.

„Swayze?“

„Dobrou noc.“ Zabouchnu za sebou, sprintuju k autu a snažím se rychle nastartovat.

Nate si mě ode dveří pátravě prohlíží a frustrovaně si prohrábne vlnité vlasy.

„Promiň,“ zašeptám a zařadím zpátečku.

KAPITOLA 3

Nemůžu se přestat třást. Ta noční můra neskončí, i když jsem dokonale vzhůru. Potřebuju být Swayze. Pustit z hlavy představy, které mi straší v hlavě. Potřebuju... svého kluka z krámu.

„Nazdar, Swayze. Jak ses měla?“ Griffin vzhledne od motorky. Ta patří nejspíš našemu novému sousedovi, ale nevím to jistě a je mi to teď ukradené.

Ruce stisknu v pěst, abych se přestala třást, ale marně. Jako by se mi před očima rozpadal celý život. S každým nádechem se moje plíce vzpírají bušení mého srdce.

„Swayze?“ Griffin mě pronásleduje pohledem, když kolem něj projdu.

Stisknu tlačítko k zavření garáže.

Griffin si utře ruce o hadr potřísněný olejem a postaví se. „Co se děje, zlato?“

Dýchej. Dýchej. Dýchej.

Zapomeň na to. Nech to plavat. Buď Swayze.

Tenhle život. Tenhle je můj. Musí to být můj život. Bez něj bych nepřežila.

Zhasnu světla a dovnitř teď z vysokého okna napravo proniká jen tlumený kužel světla z pouliční lampy.

„Swayze... co se děje...?“

Narazím do něj a začnu ho líbat, jako bych jeho dech potřebovala pro své plíce. Rukama mu stisknu tričko.

Snaží se odtáhnout. „Co se děje?“

Stoupnu si na špičky a chci ho znovu líbat.

Popadne mě za ramena, abych přestala. „Co je ti, Swayze?“

Polknu roztřesený dech, ale slzy už to nezastaví. „Potřebuju tě... Jestli mě miluješ... bez řečí mi to dáš.“

Svraští obočí. „Ale jsem jako prase.“ Má pravdu. Je celý od potu a maziva.

Přidušeným šepotem ze sebe těžce vypravím: „Takže jsem...“

„Swayze...“ Pomalu zavrtí hlavou.

I když tomu možná nerozumí, dokáže to vycítit. A právě teď vnímá mou bolest.

Rukou přejedu přes jeho strništěm zarostlou čelist a přes černý flek, dokud prsty nenarazím na jeho šátek, pod kterým odhalím čerstvě oholenou hlavu. „Ať zapomenou na všechno, co existuje tam venku.“

Jeho pohled se přese mě přelije, jako by byl spasitelem při křtu, který smývá moje hříchy a vrací mi víru. Jeho láska je mým náboženstvím.

Griffin uvolní stisk z mých ramen, popadne dolní okraj mého trička a stáhne mi ho přes hlavu. Já udělám totéž jemu. Svléknu si podprsenku a on mi rukama obejmě hlavu a hladově se mi přitiskne na rty. Líbá mě se stejnou urputností, s jakou oceán naráží na pobřeží, tlačí se do mě,

dokud se nepodvolím, stahuje mě do oslepující hloubky a celou mě pohltí. A potom zničehonic... se svět rozplyne.

Čtyři stěny.

Dvě těla.

Jedna láska.

Odhazujeme vše, na čem nezáleží – oblečení, včerejší vzpomínky, zítřejší plány. Místo toho ležíme na špinavé plachtě a na chladné podlaze v mastnotě a pachu potu... Objímáme se a jsme vděční za tyhle vzácné minuty. Poslední lidé na Zemi.

Jeho rty mi kloužou dolů po těle, zatímco prohnu záda a zavřu oči.

Naše prsty se propletou, stisknou, snaží se tuhle chvíli udržet co nejdéle.

Posadí se, stáhne mě na sebe a zblízka mi zašeptá: „Nikdy tě nepustím.“

Čtyři stěny a tenhle muž – na ničem jiném nesejde.

Narážíme do sebe boky a cítím ho hluboko v sobě. „Miluju tě...“ Zavřu oči a pohybuju se v rytmu jeho těla. Rty mu stoupám vzhůru po krku, až se zastavím u jeho ucha. „A vždycky budu.“ Pevně zavřu víčka a unikne mi pár zbývajících slz. „Nikdy na to nezapomeň.“

Tiskneme se k sobě. Možná že když budeme dostatečně silní, překonáme tu bouři, aniž by nás rozdělila, nechala napospas – jednoho bez druhého.

Bože... Vážně doufám, že na to máme dost síly.

*

„Dobré ráno.“ Griffin mi podává šálek kávy, když znaveně klesnu na židli v kuchyni.

Usměju se s takovou tou nesmělostí, která se nechce ohlížet na to, co se v uplynulých deseti hodinách stalo.

Náš sex včera v noci se dá srovnat jedině se zážitkem po Griffinových narozeninách. Tehdy nechtěl mluvit zase on. Jen brát. Teď mi spíš přijde, že chtěl dokázat, že na ničem kromě nás nezáleží.

Včera v noci jsem potřebovala ticho a fyzické ujištění, že jsem pořád ta žena, do níž se zamiloval. Jsem pořád ta žena, která zbožňuje všechno, co souvisí s Griffinem Callowayem. Včera v noci jsem se potřebovala ztratit v naší lásce, hrozně jsem potřebovala vytěsnit všechno zvenčí.

Dnes se vrátím do Nateova domu, kde sídlí všechny neodbytné vzpomínky na mě, které se ho drží, povědomá blízkost jeho objetí, ba co hůř... Nate má nejspíš pravdu.

Jsem Daisy.

Griffin upíjí ze svého zeleného proteinového nápoje a tiše si mě prohlíží.

Nadechnu se, abych sebrala odvalu. Dlužím mu vysvětlení. Včera v noci mi dal rozhodně všechno. „I kdybych té práce nechala...“ pomalu bříškem prstu přejedu po okraji hrnku na kávu, „... nijak se mi tím nezmění vzpomínky na minulost.“

Výraz v jeho tváři téměř nepostřehnutelně ztvrdne. Je zticha a nehybný.

„Nechci, aby ses na mě naštvál. Ale nechci ti ani lhát. Tohle chození po špičkách nepotrvá věčně. Když se mě ptáš, jak jsem se měla...“ Zavrtím hlavou, abych setřásla bolest, která mě dusí „... vím, že to není jenom ze slušnosti. Vážně tě zajímá, jakej jsem měla den, jak se mi daří.“

Natáhnu se přes stůl a položím ruku na tu jeho. Nepřítomně na naše ruce zírá.

„A já tě za to hrozně miluju. Ale ta druhá osoba v mojí hlavě si uzurpuje pořád víc a víc času z mého dne, až je celý její. Takže když se mě pokaždý ptáš, přijde mi, že

nás ta pravda rozdělí, ale stejně tak nás rozdělí i lež. Takže...“ Pokrčím rameny. „Je mi hrozně, když...“ V očích mě pálí slzy, ale zadržím je. „Nesnesu představu, že bych tě mohla ztratit.“

Pohledem zvolna míří přes stůl mezi námi a nakonec se mi podívá přímo do očí. Vidím v nich celý svůj svět, ale pokaždé, když zavřu oči, vidím světů spoustu. Neměnně vryté obrazy. Cítím hlubokou lásku a ztrátu. Slyším hlasy, které nejde umlčet.

„Kdo jsi v tuhle chvíli?“ zeptá se.

Zvolna se zvednu ze židle, přehodím mu nohu přes klín a dívám se mu zblízka do tváře. „Jsem Swayze.“

A je to vážně pravda. V tuhle chvíli. Tady s ním. Jsem Swayze Samuelsová. Dcera Kristy. Snoubenka Griffina. Chůva Morgan. Zaměstnanec profesora Nathaniel Hunt.

Hranice tu existuje. Vidím ji. Ale obávám se, že časem se jen rozostří.

Swayze. Miluje tu holku, kterou zachránil v supermarketu. Právě tu si chce vzít. A právě tou holkou chci být. Má přece dokonalého muže. Slibnou budoucnost. Milující rodinu. Zdraví. Mládí. Nekonečně možností.

„Taky tě miluje.“ Zlehka ho políbím na horní a pak spodní ret.

Griffin zavrtí hlavou a prsty mi stiskne boky. „Tohle neříkej. Nemluv kurva ve třetí osobě jako nějaký schizofrenik.“

Obejmu mu obličej, aby přestal vrtět hlavou. „Miluju tě. A vezmu si tě.“ Říkám to jemu, ale uklidňuju tím i sebe.

I kdybych přišla o ruku, pořád bych to byla já. I kdybych si oholila hlavu, pořád bych to byla já. I kdybych přišla o všechny vzpomínky, pořád bych to byla já. Tuhle absolutní pravdu si musím pamatovat.

„Už musím do práce. Dneska můžeme zajít na večeri a plánovat svatbu.“

Griffin párkrát zamrká a dovolí si něco jako úsměv. „Dobřej nápad. Nechci bejt zasnoubenej moc dlouho.“ Zaboří mi tvář do krku.

Obejmu ho. Chci, aby to bylo jediné objetí, které mě bude utěšovat po zbytek života.

*

Zastavím u Nateova domu o pár minut dřív a volám detektivovi, který vyšetřuje Eričin případ. Sdělí mi, že k dalšímu výsledku Douga Manna nemají dost přímých důkazů. Nemají prý ani žádné důkazy o tom, že se vůbec stal trestný čin. Byla to jednoduše nehoda. Případ uzavřen.

Uklouzla a uhodila se do hlavy, když lezla do vany, a utopila se.

Daisy se taky utopila. Daisyina smrt byla nehoda.

Jenže... moje vzpomínky říkají něco jiného.

Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila, než otevřu dveře u Natea. „Dobré ráno.“

„Pst... u mě v pracovně.“

Mrknu za roh. „Ještě spí?“

Nate vzhledne a zasune si notebook do brašny. „Jo, byla vzhůru brzo ráno. Z nějakýho důvodu byla samá legrace už ve čtyři ráno.“ Dá si pěst před ústa, aby zakryl zívnutí. „Později to na mě určitě dolehne.“

Věnuju mu jen letmý úsměv, protože se snažím nemyslet na včerejší noc a na všechno, co mi řekl detektiv.

„Vyspala ses dobře?“ Nate kráčí ke mně.

Otočím se a jdu do kuchyně. „Šlo to.“ Vlastně nešlo. Sex. Měla jsem moře sexu s Griffinem, až jsem konečně pustila z hlavy, co se stalo tady s tebou, Nate.